

Hồi Thứ Ba Mươi Chín

DỪNG ĐỘC BỊ ĐỘC HẠI

Chàng nghi hối hận nữa cũng vô ích. Chi bằng vận công thừa kế hạ thủ đối phương là thượng sách.

Chàng chậm chậm bước tới trước mặt lão ma ác ôn.

Thấy thế lão ta cười:

– Khà khà khà...

Tiếng cười của lão nghe nhức óc, đinh tai, rợn người.

– Thằng nhỏ chết đến nơi còn định giở trò múa rối gì đó.

Trịnh Kiếm Hồng không trả lời, mắt quắc lên ngời lửa.

– Khà khà khà!... Khà khà khà... Lão tưởng rằng lão nắm phần ưu thế, chủ động, định đem công lực tiêu diệt luôn cả gốc rễ “Đại Thần Bảo Kinh” mà Văn Nhược Hư đã để lại.

Tiếng cười của lão vừa dứt thì từ xa một bóng dáng yêu kiều bay xẹt đến.

Bóng ma vừa đặt chân xuống đất, tà áo hồng phất ra, một luồng phấn trắng bay xẹt về phía lão ma.

Bích Linh Ma Ảnh giật mình thối lui về một bước nhìn thiếu nữ, hỏi:

– Người là ai?

Thiếu nữ giơ tay ngọc lên, hét:

– Người không nhận được ta nhưng ta nhận ra người.

Bích Linh Ma Ảnh cười nhạt:

– Ta tưởng đâu ai xa lạ, không ngờ lại là người cùng đi với Trịnh Kiếm Hồng vào U Ma cốc.

– Đúng!

– Này, cô bé định đến cứu tình nhân à?

Lý Minh Châu đỏ mặt tiếp nói:

– Rồi người có tức không?

– Khà khà... Người dù có ba đầu sáu tay cũng vô phương cứu nó.

– Vì sao?

– Nó trúng “Vô Tâm kỳ độc” của ta.

Lý Minh Châu ngửa mặt lên trời cười:

– Há há há...

Bích Linh Ma Ảnh ngạc nhiên hỏi:

– Thứ độc này từ cổ chí kim không có thuốc nào giải nổi, người cười là cười cái gì?

– Cười người là thẳng ngực.

Lão ma bị mắng, tức giận quát:

– Con ranh con, người chết về tay lão.

– Hứ! “Vô Tâm Thảo” đối với ai thì sợ chớ với cô nương thì chả ăn thua gì.

– Người nói sao?

Vừa hỏi? Bích Linh Ma Ảnh đưa mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng, thấy chàng ta như người vô hại, lão đâm ra nghi ngờ, quay lại hỏi Lý Minh Châu:

– Có lẽ độc chậm phát đó thôi. Mà nếu quả Trịnh Kiếm Hồng không hề gì thì cũng chạy không thoát tay ta.

– Hứ! Cô nương có đây người chớ vọng tưởng.

– Đồ lỗi con chớ lão mép.

Lý Minh Châu nghiêm nghị nói:

– Đây lão ma, người tự hào là có chất độc phi thường hại người. Vậy mà tự mình lại bị trúng độc không hay.

– Há?

Đối phương biết cô gái này không phải là tay vừa, vội vã hỏi:

– Độc, độc gì?

Lý Minh Châu lạnh lùng đáp:

– Không cần biết. Chỉ biết vô phương giải.

– Đừng nói láo!

Lão hét lớn và không còn lo chú ý đến Trịnh Kiếm Hồng nữa mà lo quay về phía Lý Minh Châu.

– Thiên hạ không thuốc giả, lẽ nào người lại không.

Lý Minh Châu nói:

– Độc này chế ra chỉ để trị người, nên cô nương không có thuốc giải, đừng hy vọng hão mà chết không hay đó.

Bích Linh Ma Ảnh lấy làm lạ hỏi:

– Người đem nó ra dùng, người không bị nhiễm sao?

– Há há... Cô nương từ bé tới nay, ngày nào cũng lo chuyên chế thứ độc này dần dần đã quen độc tính của nó rồi thì sợ cái gì.

– Nói thế, từ lúc bé tới nay âm thầm chuẩn bị lo đối phó với ta?

- Chớ sao!
- Lão với người có thù oán chi?
- Cô nương không thù, không oán chi với người cả.
- Thì tại sao lo đối phó với ta?
- Đó chẳng qua là phòng thân thôi.
- Vậy tên người là gì?
- Muốn biết à?
- Phải.
- Tên họ ta là Lý Minh Châu.
- Thật à?
- Ta nói láo người làm gì?
- Ngoại hiệu của người?
- Độc Tình Tiên Tử!

Lão giật mình lui về một bước, hỏi:

- Cao danh sư phụ người là ai?
- Người không nên biết.
- Nhưng ta muốn người nói.
- Ta không nói thì sao?

Lão già cả giận, hai mắt ngời lửa, chú mục vào sắc áo hồng Lý Minh Châu.

- Người không nói ta cũng đoán được.
- Đâu nói thử coi.
- Có phải môn đồ của Phong Lưu Giáo chủ không?
- Đúng rồi! Người muốn gì hả?
- Phong Lưu giáo bị liệt vào tà môn, nay muốn sanh sự với ta à? Người và sư phụ người không sợ ác lai ác báo sao?
- Hừ! Ai ác lai ác báo. Câu này để nói với người thì đúng hơn.
- Rồi bọn Phong Lưu giáo chúng bày coi ta trả thù.
- Hừ! Đừng tưởng bở. Giáo chủ của ta đã sắp đặt kế hoạch, chuẩn bị chờ người vác xác đến là đem chôn người ngay.
- Người nói thật.
- Dọa người chút thôi. Thật ra Giáo chủ ta giải tán môn hạ hết rồi.
- Còn bà ta?
- Bà ấy không nhúng tay vào máu, nên tự một mình đi ẩn tích.

Trịnh Kiếm Hồng nghe ra lấy làm lạ, định cất tiếng hỏi Lý Minh Châu, chưa kịp hỏi thì Bích Linh Ma Ảnh thốt lời:

- Người vừa nói độc, ta trúng độc thật à?
- Cô nương chưa từng nói láo.
- Nhưng sao ta chưa thấy có hiện tượng gì lạ.
- Chẳng người biết là đời sắp tàn rồi đó.

Đột nhiên trong người lão đâm ra nóng nóng và ngứa ngứa một cách kỳ lạ.

Lão tuy chưa biết sự lợi hại của “Tinh Tơ Trùng”. Nhưng với kinh nghiệm dùng độc lão hiểu đây là triệu chứng của độc bộc phát.

Lão sợ hãi quát:

- Đồ ranh con, bọn Ngũ Đại Ma Tinh chết có lẽ cũng do tay người hạ độc.
- Đúng!

Trước kia ở U Ma Cốc lão đã chứng kiến cái chết thảm khốc của bọn Ngũ Đại Ma Tinh. Nay nghe Lý Minh Châu xác nhận là nàng dùng độc hại họ khiến lão sợ mất hồn vía, mồ hôi nhỏ giọt như mưa.

Lão hét lên một tiếng:

- Chưởng.

Tay lão khoa lên, chưởng lực cuộn cuộn ép tới Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng.

Bùng! Bùng!

Hai người cùng một lượt xuất chưởng ra đỡ.

Núi lở, cây rung, lá đổ, cát bụi tung bay mịt mù, khiến người trông chẳng thấy gì.

Sau một hồi bụi cát lắng dịu nhìn lại, chỉ thấy Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng còn Bích Linh Ma Ảnh tẩu thoát mất dạng.

- Hồng huynh! Anh có sao không?

Vừa kêu, Lý Minh Châu vừa tung mình nhảy về phía Trịnh Kiếm Hồng.

Trịnh Kiếm Hồng vội lách mình né tránh:

- Anh đã trúng độc! Em đừng gần anh...

Nhưng đã trễ, tay nàng đã chụp lên vai chàng.

Nghe Trịnh Kiếm Hồng nói, nàng cả kinh vội rút tay về, nói:

- Anh trúng độc à?
- Vâng.
- Trời! Em vô ý tứ quá.

Nàng vụt ngó lại, thấy tay mình dính đầy “Vô Tâm Thảo”. Nàng kinh hô lên:

– Chết rồi! Em... em...

Trịnh Kiếm Hồng cũng giật mình, thất sắc.

Chẳng những “Cỏ cắn tâm” dính đầy tay mà luôn cả áo nàng cũng bị chất độc bám.

Trịnh Kiếm Hồng phát run lên. Vì thứ độc thảo này vô cùng lợi hại. Chỉ có “Thiên Sơn Ngọc Dịch” chữa được thôi. “Thiên Sơn Ngọc Dịch” Trịnh Kiếm Hồng uống hết, đâu còn để chữa trị cho nàng.

Lý Minh Châu cũng điếng hồn, nhưng nàng cố làm ra vẻ tỉnh táo, nói:

– Hồng huynh! Em biết mình đã trúng độc nhưng anh đừng lo...

Trịnh Kiếm Hồng gấp rút hỏi:

– Sao? Em nói sao?

Lý Minh Châu rưng rưng nước mắt:

– Hồng huynh! Anh có giận em không?

– Giận em? Giận cái gì!

– Việc làm không phải của em.

– Ô! Tại sao em nói thế. Nhưng mà chuyện gì chớ.

– Nói thật liệu anh có giữ được bình tĩnh để nghe không? Và anh có dám hứa là anh không nổi trận lôi đình, trách mắng em không?

– Em Châu! Em là người hiểu rõ tình tình anh hơn ai hết. Tại sao em còn phải nói ra điều đó. Vậy chuyện gì, cho anh biết mau đi em.

– Vâng!

Nàng lấy khăn lau nước mắt, nói:

– Em đã cho Giáo chủ biết rõ về “Đại Thần Bảo Kinh” rồi.

– Ô! Em đã cho bà ta biết?

– Phải!

– Bà ta hiện giờ ở đâu?

– Bà ta ẩn vào một nơi để lo tu luyện Đại Thần võ công.

Lúc vừa ở Phong Lưu giáo ra, Trịnh Kiếm Hồng đã có y hoài nghi sự tự do ra đi của mình, bây giờ hoài nghi đó đã trở thành sự thật. Chàng dù có trách nàng giận nàng cũng không được. Sở dĩ nàng có hành động đó cũng vì chàng mà thôi.

– Em Châu, Giáo chủ là người tốt, em cho bà ta biết Bảo Kinh cũng chẳng sao. Có điều anh e bà ta không thấu triệt ý nghĩa thâm sâu của Bảo Kinh thì hậu quả mang đến cho bà ta không biết đâu mà lường. Như em đã biết đại sư huynh anh Thần Long Kỳ Hiệp cũng vì hiểu sai nghĩa mà vong mạng.

Lý Minh Châu nói:

– Em cũng hiểu điều đó nhưng thấy anh bị giam hãm trong Phong Lưu Giáo, em chịu không nổi. Anh, em có thể nói với anh là em hy sinh tất cả những gì em có và với bất cứ giá nào miễn là thấy anh được tự do.

Trịnh Kiếm Hồng vô cùng cảm động trước sự chân thành của nàng. Chàng toan nắm lấy tay nàng siết mạnh một cái. Song chợt nhớ mình bị trúng độc nên đành đứng yên một chỗ, hỏi:

– Ngoài chuyện Bảo Kinh ra, còn chuyện nào khác không em?

– Còn! Giáo chủ cho phép em... cho phép em...

Nói tới đó, mặt nàng đỏ ửng lên vì mắc cỡ.

Trịnh Kiếm Hồng vội hỏi:

– Sao? Bà ta cho phép em làm gì?

Lý Minh Châu ấp úng nói:

– Bà ta cho phép em được quyền lấy anh...

– Hả?

Đột nhiên chàng nhớ lại cái đêm hôm ấy. Cái đêm mà chàng và nàng cùng nhau ân ái.

– Như vậy... đêm hôm đó... em được sự đồng ý của Giáo chủ.

– Vâng!

– Mục đích của bà ta chỉ là...

– Phải rồi! Cũng chỉ vì Bảo Kinh mà thôi.

– Sao lúc đó em không nói cho anh rõ?

– Tính anh thì em còn lạ gì, nên em không thể nói.

Trịnh Kiếm Hồng cau mày, thắc mắc:

– Sao em lại bắt anh... làm vậy?

– Chỉ vì độc “Tinh Tơ” trong người anh chưa giải được. Mà Giáo chủ thì lại giấu đi tất cả thuốc cho nên buộc lòng em phải dùng phương pháp đó giải độc cho anh và để anh giải độc cho Đỗ Thu Linh.

– Em không sợ hậu quả sau này sao?

– Em đã nói là tất cả vì anh và hy sinh cho anh để anh bình yên là em vui rồi. Dù sau anh có cưới Đỗ Thu Linh làm vợ, ruồng rẫy em, coi em như món đồ hơi, em cũng không bao giờ oán trách anh.

Lý Minh Châu đã nói lên một sự hy sinh tuyệt đối, một tình yêu chân thành tột bậc.

Trịnh Kiếm Hồng quá cảm động, mãi một hồi mới nói được:

– Em Châu! Một đêm ân ái nghĩa sâu tựa biển, dù cho anh thế nào, anh cũng không bao giờ phụ em...

– Thôi, anh đừng nói gì thêm. Ở đời không có ai biết được ngày mai mình ra sao phải không anh. Bây giờ em xin hỏi anh, anh có tha lỗi cho em chưa?

– Châu, sao em hỏi thế? Em nào có lỗi gì.

– Cảm ơn anh đã hiểu em. Và bây giờ em có chết cũng không có gì ân hận.

Nghe đến chết Trịnh Kiếm Hồng giật mình, sức tỉnh trở về hiện tại. Chàng hết nhìn mặt nàng vẫn tự nhiên, chưa hiện ra triệu chứng gì đáng khiếp sợ.

– Em Châu, em đừng nói thế, độc của em còn kịp thời cứu chữa.

Lý Minh Châu cau mày:

– Còn cứu chữa được sao anh.

– Có thể.

– Nghĩa là con hy vọng.

– Phải! Anh sẽ đưa em đến Thiên Sơn.

– Để làm gì?

– Lấy “Thiên Sơn Ngọc Dịch”

– E thuốc ấy hết rồi.

Trịnh Kiếm Hồng gượng cười nói:

– Anh sẽ cố gắng tìm cho ra.

– Không chắc gì có đâu. Hơn nữa hiện tại anh còn nhiều việc phải làm, không nên trì hoãn.

– Sao em nói vậy. Không có chuyện nào quan hệ hơn chuyện cứu em.

– Hồng ơi! Anh quá tốt với em...

– Chưa bằng một phần em đối với anh.

Lý Minh Châu nở nụ cười hết sức yêu đời. Nàng nghe yên dạ và sung sướng kỳ lạ. Nàng thầm nhủ:

– Ủ! Mình không thể chết! Mình phải sống, sống với chàng.

Trịnh Kiếm Hồng nói:

– Em Châu! Chúng ta không còn thì giờ. Vậy em chuẩn bị rồi ta lên đường.

Nói đoạn bước tới phủi chất độc của “Cỏ Cẩn Tâm” (còn gọi là Vô Tâm Thảo) trên áo nàng.

Đột nhiên chàng nhìn vào mắt nàng, nói:

– Hay là em... em cởi áo ra cho anh giặt.

Lý Minh Châu đỏ mặt:

– Em... Em không tiện...

– Nếu thế thì không làm sao hết chất độc dính trong áo em.

– Em cũng biết vậy. Nhưng kỳ quá hà.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm nét mặt:

– Sự en ngại của em không phải là điều quan trọng mà sự cần thiết nhất, quan trọng nhất là đừng để chất độc thấm nhiều vào người. Hơn nữa giữa anh và em hiểu nhau, có gì mà em phải che giấu e ngại.

Dứt lời, không để cho Lý Minh Châu kịp trả lời, chàng thản nhiên cởi áo nàng ra.

Lý Minh Châu rùng mình, hai tay che lên ngực, mà đỏ bừng, thẹn chết người.

Trịnh Kiếm Hồng mỉm cười rồi đem áo nàng xuống tháo nước giặt. Và chàng cũng tắm rửa đầu đó sạch sẽ.

Lý Minh Châu nhìn thấy trên bả vai Trịnh Kiếm Hồng bầm tím, nàng hỏi:

– Hồng huynh! Bộ lão Ma đã đánh trúng anh đó hả?

– Vâng!

– Anh đi đến đây có một mình sao?

– Không! Ngoài anh ra còn có Bích Linh lão tăng theo hộ vệ.

– Vậy lão ấy đâu để anh đến nơi này?

Trịnh Kiếm Hồng sức nhớ mà giận Bích Linh Ma Ảnh khôn cùng. Chàng hừ lên một tiếng như thể trút bỏ nỗi bực dọc.

– Nghĩ mà tức lão mà tương kế tự kế đánh lừa Bích Linh lão tăng, dẫn dụ lão ấy đi xa biệt hồn rồi.

Đoạn chàng thuật lại cho Lý Minh Châu nghe.

Nàng hỏi:

– Thế anh gặp được Linh Quang chưa?

– Gặp thì có gặp...

– Ô! Nếu vậy anh đã thấu triệu “Đại Thần Bảo Kinh” chứ?

– Nói ra thật tiếc, anh không hỏi Bảo Kinh mà hỏi chuyện khác...

Lão ma cũng tưởng anh thấu hiểu Bảo Kinh, nên không dám xuống tay hại anh. Lão mà biết được điều này chắc là anh bỏ mạng dưới tay lão chớ đâu còn sống mà gặp em.

Lý Minh Châu cau mày:

– Anh nói sao? Có chuyện gì xảy ra?

Trịnh Kiếm Hồng thuật lại câu chuyện chàng tham thiền gặp mẹ và biết đích xác cái chết của mẹ cho nàng nghe.

Nghe xong, Lý Minh Châu cũng hơi buồn, tiếc giùm cho chàng bỏ mất dịp may hiếm có.

Trịnh Kiếm Hồng hướng về phía Đạt Ma Sư Tổ xá ba xá, rồi quay lại nói với Lý Minh Châu:

– Thôi ta đi đi em.

Hai người liền thi triển khinh công phóng về hướng Thiên Sơn mà đi.

o O o

Hai người đi suốt ba ngày ròn rã, không gặp chuyện gì rắc rối.

Trịnh Kiếm Hồng luôn luôn theo dõi hiện tượng chất độc trong người Lý Minh Châu không thấy gì khác lạ. Sắc diện nàng vẫn thản nhiên, chàng biết nhờ nội công nàng quá thâm hậu, nên chất độc chưa phân tán kịp trong máu huyết. Nhưng khi nhận ra phản ứng thì đến lúc bệnh tình khó trị.

Nghĩ như vậy mà Trịnh Kiếm Hồng hồi hộp lo sợ vô cùng. Chàng cứ thăm van vái sao cho đủ thời gian đến Thiên Sơn mà hiện tượng phát độc đừng xảy ra trong người Lý Minh Châu. Có thể, chàng mới hy vọng cứu sống được người yêu.

Lý Minh Châu cũng hiểu điều đó, song nàng không quan tâm lo lắng mà chỉ biết vui với hiện tại, hưởng giây phút hạnh phúc bên chàng, rồi sau đó ra sao cũng được.

Nàng cũng không còn bận tâm để lo đến Phong Lưu giáo chủ vì bà đã giải tán môn đồ, ẩn nơi kín đáo lo luyện Đại Thần võ công. Nàng khỏi phải lo sự cản trở hay sai bảo gì của bà ta nữa.

Sau cùng là nàng cũng khỏi phải sợ Bích Linh Ma Ảnh tìm cách khuấy phá nàng và Trịnh Kiếm Hồng. Vì lão ấy đã bị độc “Tinh Tơ”, nếu không chết thì ít nhất cũng bận lo tìm thuốc cấp cứu.

Riêng về Đỗ Thu Linh, nàng chỉ có một điều e ngại, là thành linh Đỗ Thu Linh xuất hiện, Trịnh Kiếm Hồng sẽ trả lời sao cho phải với Đỗ Thu Linh. Và nàng làm sao tránh khỏi tiếng cướp chồng tương lại của người ta.

Nàng xem ra, Trịnh Kiếm Hồng hiện giờ cơ hồ như quên mất Đỗ Thu Linh mà chỉ biết có nàng.

Chàng sẵn sóc, lo âu cho nàng từng ly từng tý, chẳng khác nào người chồng chăm nom cho vợ.

Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy sung sướng là thường. Trước mắt nàng là cả một trời hạnh phúc đang rộng mở. Nàng muốn chạy ào đến ôm chàng, hôn chàng, hiến dâng cho chàng để bù đắp lại những gì mà chàng đã ban cho nàng.

Nhưng nàng kịp nghĩ, không nên để tính mình lộ liễu, gây cho chàng sự hiểu lầm không tốt. Nàng phải cố giữ gìn mình cho trong sạch, thanh cao tỏ ra là một cô

gái ngoan, hiền để trách cho chàng có sự so sánh giữa nàng và Đỗ Thu Linh.

Muốn chiếm được ái tình của chàng, nàng phải trường kỳ tranh đấu mới hòng lôi kéo chàng được.

Đỗ Thu Linh cũng là một giai nhân tuyệt sắc, tiết hạnh, phẩm giá đâu có thua gì nàng. Có một điều là Đỗ Thu Linh mới đi giang hồ, việc đời còn nông cạn, thiếu kinh nghiệm hơn nàng nhiều. Nàng phải chinh phục cho được chàng.

Nghĩ vậy, nàng tự đứng mỉm cười và thầm nhủ:

– Ta có tư tưởng ấy cũng không có gì đáng trách. Vì dù sao ta cũng là con gái, đàn bà...

Trịnh Kiếm Hồng liếc thấy nàng cười, liền cất tiếng hỏi:

– Em Châu! Em cười gì đó, có phải độc phát rồi không?

Lý Minh Châu giật mình đáp:

– Ô! Không! Không phải đâu.

Rồi nàng cười tiếp:

– Độc phát hiện thì đau đớn, mặt mày nhăn nhó méo xẹo, chớ sao lại cười cho được.

– Chắc em có nguyên do khác?

Lý Minh Châu thành thật trả lời:

– Phải! Em đang nghĩ đến cô Đỗ Thu Linh.

Trịnh Kiếm Hồng cau mày:

– Cô ta bị nhốt ở Thiếu Lâm Tự là một cực hình cho cô ta. Tại sao em lại cười?

– Ô! Anh giận em sao? Em đang nghĩ cách đi giải nguy cho nàng thoát khỏi tay Thiếu Lâm phái đó chứ.

– Đó là việc về sau.

– Không! Chúng ta giải thoát ngay lúc này.

– Em quen trong người em bị độc “Vô tâm thảo” sao?

– Có chứ! Nhưng qua mấy ngày không có gì lạ xảy ra cho em thì chắc không sao đâu.

– Em rõ thơ ngay quá. “Vô tâm thảo” là một thứ độc vô cùng lợi hại. Chỉ có Bích Linh Ma Ảnh là thấy được triệu chứng của nó. Ngoài ra không ai phát giác nổi. Và khi biết thì tử thần đến nơi rồi.

Lý Minh Châu cãi bướng:

– Nhưng chuyện này em biết...

– Biết được thì tốt lắm.

- Nhưng...
- Nhưng thế nào?
- Không đi cứu Đỗ Thu Linh em cảm thấy mình có tội với nàng quá.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình và nghĩ Thiếu Lâm Tự là môn phái tốt, không lẽ bắt Đỗ Thu Linh về làm chuyện bất lương. Chàng chỉ có lo mỗi một mình Phong Lưu Giáo chủ, không biết hiện giờ bà ta ra sao?

Chàng nói:

- Đỗ Thu Linh thì anh không lo, chỉ lo cho Phong Lưu giáo chủ.

Lý Minh Châu kinh ngạc:

- Lo việc gì?
- Sợ lão Ma đến hại bà ta.

Lý Minh Châu vội trấn tĩnh chàng:

- Anh bất tất bận tâm vì lão Ma bị “Tinh Tơ Trùng” có lẽ đã chết rồi, đâu còn...

- Không chắc lắm.

- Vì sao?

- Lão ấy chuyên môn dùng độc mà nay bị trúng độc, ít nhất cũng có thuốc cấp cứu tạm thời, lẽ nào không.

- Nếu đúng như lời anh nói thì cũng chẳng có gì đáng sợ.

- Lão có thể dùng thủ đoạn tìm sư môn của em uy hiếp lấy thuốc giải lắm.

Lý Minh Châu giật mình kinh sợ:

- Anh nói có lý!

Trịnh Kiếm Hồng bước tới bên nàng nói:

- Còn một điều làm anh lo sợ là không khéo bà ta luyện “Đại Thần Bảo Kinh” sai lầm, không tránh khỏi nhập ma tẩu hỏa mà bỏ mạng.

o O o